

РЕШЕНИЕ

№ 812

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разглежда докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20221110121078 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД срещу Столична община за заплащане на сумата от 1590,56 лева, представляваща заплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка „Каско+“ по щета № 44012132113843, във връзка с реализирано на 15.05.2021 г. в гр. София, по ул. „Челопешко шосе“ и в посока на движение към кв. Челопечене, с включени ликвидационни разноси в размер на 15,00 лева, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба – 19.04.2022 г., до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД твърди, че на 15.05.2021 г., около 16:00 часа, в гр. София, по ул. „Челопешко шосе“, в посока на движение към кв. Челопечене, е реализирано ПТП, при което на лек автомобил марка „Хюндай“, модел „ix35“, с рег.№ СВ7172МР, управляван от П. Й. П., са причинени имуществени вреди в резултат на попадането му в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно. Поддържа се, че гореописаният лек автомобил е застрахован при ищцовото дружество по автомобилна застраховка „Каско+“, обективирана в полица № 440220213009965, със срок на действие от 27.06.2020 г. до 26.06.2021 г. За причинените от ПТП-то вреди при ищеца била образувана щета № 44012132113843, по която въз основа на опис и оценка на щетите на сервиза,

извършил ремонта - „Индустиал комерс Ко“ ЕАД, била заплатена сумата от 1575,56 лева, а ликвидационните разноси били определени в размер на 15,00 лева. Сочи се, че с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на увредения срещу лицето, причинило вредите със своето действие или бездействие и има право на регресен иск. Твърди се, че ищецът предявил извънсъдебно претенцията си на 13.08.2021 г., но ответникът отказал възстановяването на заплатеното застрахователно обезщетение.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът е подал отговор, в който оспорва предявения иск по основание и размер. Оспорва се твърдението в исковата молба, че именно небезопасна дупка на пътното платно е станала причина за настъпване на ПТП, като се твърди, че такава изобщо не съществува на посоченото от ищеца място. Изразява се и становище, че вина за настъпилото ПТП има водачът на автомобила, който не е съобразил поведението си на пътя с конкретната пътна обстановка, във връзка с което въвежда възражение за съпричиняване. Твърди се, че липсата на съставен протокол за ПТП и уведомяването на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие три дни след него води до отпадане на основанието за дължимост на застрахователно обезщетение, поради което същото е изплатено без правно основание. По изложените съображения се иска отхвърляне на иска, а в условията на евентуалност - намаляване размера на претендираното обезщетение поради съпричиняване на вредите от страна на водача на процесното МПС. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание, в което е даден ход на устните състезания, страните са били редовно призовани и представлявани от пълномощниците си. При даден ход по същество пълномощникът на ищеца накратко е преповторил вече заявените си искания към съда. Подчертано е, че по делото било доказано мястото на настъпване на инцидента, размера на щетите и липсата на вина у водача. Ответникът е направил искане за отхвърляне на претенцията на ищеца с доводите, че при разпита му свидетелят – водач не успява да посочи мястото на настъпване на инцидента, а по делото били представени доказателства за липсата на нарушения на пътната настилка. Алтернативно, отново е заявено искането за намаляване на обезщетението с оглед съпричиняване от страна на водача. И двете страни са заявили отново исканията си за присъждане на разноси.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените към исковата молба писмени доказателства – уведомление за щета, опис – заключение по щета, и събраните гласни доказателства, се установява, че в светлата част на денонощието на 15.05.2021 г., при движение в гр. София и по ул. „Челопешко шосе“, в посока към кв. Челопечене, лек автомобил марка „Хюндай“, модел „ix35“, с рег.№ СВ7172МР, управляван от П. Й. П., е попаднал в необезопасена и необозначена неравност на платното. С оглед разказаното от свидетеля и при липсата на доказателства в противния смисъл съдът счита, че водачът е управлявал при нормална видимост и липса на автомобили както в неговото платно, така и в насрещното. От свидетелските показания се установява, че неравността на пътя се е намирала в участъка, граничещ с „Челопешко езеро“. След възприемане на неравността на пътя водачът не е успял да избегне навлизането в нея, като след като автомобилът е излязъл от дупката, водачът спрял да огледа същия. Автомобилът продължил на собствен ход. На 18.05.2021 г. с уведомително писмо водачът информирал ищеца за инцидента и причинените щети, като при застрахователя-ищец била образувана щета № 44012132113843.

За да приеме посочения начин на реализиране на механизма на произшествието, съдът кредитира показания на разпитания водач на автомобила – П. Й. П., възприел инцидента непосредствено, предвид последователността, логичността и подробността в показанията му. Съдът не констатира вътрешно противоречие или празнота в показанията на свидетеля, съставляващи основание за дискредитиране на същите, доколкото малките разминавания или липсата на спомен би могъл да се обясни с изминалия период от време от инцидента до датата на провеждане на разпита и обстоятелството, споменато от самия свидетел, че същият е имал няколко инцидента с различни автомобили. В този смисъл, съдът не счита за дискредитиращо посоченото от свидетеля в началото на разпита му, че щетата е била причинена на паркинг, доколкото впоследствие свидетелят посочва, че инцидентът е настъпил при движение към кв. Челопечене, по ул. „Челопешко шосе“. Съдът счита, че посоченото от свидетеля е достатъчно

ясно предвид характера на местоположението и обстоятелството, че същият посочва на локацията да не си спомня да е имало сгради.

От представените с исковата молба писмени доказателства - уведомление за щета, опис – заключение по щета, фактури, се установява, че вследствие на произшествието на превозното средство били причинени щети по кората на двигателя, предните ляв и десен подкалник. По делото е изготвено заключение по назначена съдебно-автотехническа експертиза, което съдът напълно кредитира като изготвено от вещо лице – експерт в съответната област със специални знания и след запознаване с данните по делото. Вещото лице е посочило, че щетите по моторното превозно средство се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие и че необходимата стойност за възстановяване на щетите по средни пазарни цени възлиза на 1583,83 лева, а ликвидационните разноси – 15,00 лева. Експертът е посочил, че при движение с около 60 км/ч водачът на автомобила е имал възможност да предотврати преминаването през дупката при своевременно задействане на спирачната уредба.

По делото са били отделени като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между ищеца и собственика на увреденото МПС е бил налице валиден и действащ към датата на процесното ПТП договор за имуществено застраховане, както и че застрахователното обезщетение е било изплатено от ищеца на автосервиза, на който бил възложен отремонтване на щетите по моторното превозно средство.

Видно от регресна покана от 13.08.2021 г. и обратната разписка за връчването □, преди завеждане на производството ищецът извънсъдебно е поканил ответника да му заплати исковата сума. С отговор с вх. № 0-92-11262/07.09.2021 г. ответникът отказал.

По делото не се спори, а и от представения протокол за месечна инспекция от 28.05.2021 г. се установява, че ответникът извършва дейността по стопанисване на зона „Оборище”, район „Подуяне” и район „Кремиковци”, част от които е и ул. „Челопешко шосе”.

С оглед приетите фактически положения районният съд достигна до следните изводи от правна страна:

Съдът е бил сезиран с осъдителен иск с правна квалификация по чл. 410, ал. 1 от КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД. При очертания предмет на спора, в

тежест на ищеца е да докаже наличието на валиден договор за застраховка между ищеца и пострадалото лице досежно увреденото имущество, плащане от застрахователя на дължимото застрахователно обезщетение и деликтната отговорност, а именно: виновно противоправно поведение, изразяващо се в действие или бездействие на служители на ответника по отношение на увредения, застрахован при причиняване на застрахователното събитие, намиращо се в причинна връзка с вредоносния резултат, отговорността на ответника досежно поддръжката и ремонта на пътния участък, наличието на небезопасна и необозначена дупка на същия, вид и размер на претърпените вреди. С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Ответникът следва да докаже плащане на търсеното обезщетение, възражението си за различен механизъм на ПТП и съпричиняване от страна на водача на увредения автомобил на вредоносния резултат.

По делото успешно се доказва, че пътнотранспортното произшествие е реализирано на улица в гр. София, което е общински път, за чиято поддръжката отговорни са служители на ответника. Съгласно чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗДвП, службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността на състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка, като администрацията сигнализира незабавно за препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок. Посоченият път е общински по смисъла на чл. 3, ал. 3, вр. чл. 8, ал. 3 от ЗП, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 от ЗП, следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е именно ответникът Столична община. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 от ЗП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 31 от ЗП, поради което ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители. Следователно, по силата на ЗП и ЗДвП на Столична община е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в гр. София, което включва и недопускането,

съответно отстраняването на неизправности и неравности по тях, и почистването им при лоши метеорологични условия. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията/бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място.

По делото не се установява Столична община да е положила всички усилия и да е изпълнила задълженията си за стопанисване на процесния участък. Както вече беше отбелязано, от представените доказателства по делото се установява, че Общината е отговаряла за стопанисване на участъка, но от представените документи за извършена проверка и останалия събран по делото доказателствен материал не може да се приеме, че Общината е изпълнила задълженията си. Представеният протокол за месечна инспекция датира няколко дни след инцидента. Същият отразява освен положение след датата на ПТП-то, но и показатели като: ниво на поддръжка, брой неизпълнени критерии, размер на санкции и брой улици със санкции, от което не може с точност да се установи, че пътната настилка в процесния участък е била без неравности.

В контекста на изложеното съдът счита, че застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да се отбележи, че законът се интересува от стойността на вредите по средната им пазарна стойност към момента на настъпването им, а това обстоятелство е доказано с цененото от съда заключение по съдебната автотехническа експертиза. От заключението по експертиза се установява, че стойността на ремонта на увредения автомобил възлиза в размер на 1583,83 лева, а съгласно КЗ се дължи и обичайният разход за ликвидация на щета – претендираните 15,00 лева. Вещото лице подробно и обосновано е посочило, че уврежданията по автомобила са в причинно-следствена връзка с ПТП-то. По делото успешно се доказва и не се спори за заплащането на стойността за ремонта от застрахователя-ищец. Предвид това, че претендираната сума е в

по-малък размер от установената като дължима от експерта, съдът счита, че искът освен по основание, е доказан и по размер, като в случая се дължат и обичайните разноси в размер на 15,00 лева предвид разпоредбата на чл. 410, ал. 1 от КЗ. Следователно предявеният иск се явява изцяло основателен и следва да се уважи. Като последица от предявяването и уважаването му следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

От свидетелските показания и писмените материали по делото успешно се установява кога, къде и как е настъпило произшествието, като установяването на по-голяма конкретика е ирелевантно, доколкото по делото с необходимата доказателствена стойност се извежда при условията на пълно и главно доказване твърденията на ищеца. Неоснователно е възражението на ответника касателно липсата на съставен протокол за ПТП и уведомяването на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие три дни след него. ПТП-то е настъпило в почивен ден, като уведомяването на застрахователя е станало в началото на следващата го работна седмица. Видно от показанията на свидетеля, същият е посочил, че след ПТП-то е спрял, но поради липсата на възприятия за видни на момента щети от удара е продължил управлението на автомобила, обясняващо несигнализирането на органите на реда и липсата на съставен констативен протокол.

Съдът счита за несъстоятелно възражението за съпричиняване. В показанията си водачът е посочил, че е управлявал автомобила със съобразена скорост и че не е видял дупката. Съгласно разпоредбата на чл. 27 от ЗДвП при наличие на остров или препятствие на платното за движение водачът на пътно превозно средство може да премине от неговата лява или дясна страна. Съобразно разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на МПС следва да се движат със съобразена скорост, да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, което обаче във всеки случай предполага извършването на преценка, тъй като правилото е абстрактно и е необходимо казуистично тълкуване с оглед конкретния случай. Утвърдената още с ТР № 28/1984 г. постановка е, че моментът, в който възниква опасност за движение, е фактически въпрос, който не е подчинен на формални критерии. Абстрактният характер на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП извежда неизчерпателно различни обстоятелства при условията, на

които се прави по тълкувателен път изводът за приложението на това правило. В конкретния случай по отношение на атмосферни условия предвид твърдяното от водача на МПС, не е имало особености, който да водят до повишаване на вниманието му, тъй като ПТП е станало през светлата част на деня, имало е добра видимост и климатичните условия на пътя са били нормални. Във връзка с това дали водачът се е съобразил с релефа на местността и състоянието на пътя следва да се отговори и на въпроса за това съобразена ли е била скоростта му, с оглед на намиращата се на местопроизшествието дупка. В заключението експертът е посочил, че при движение с около 60 км/ч водачът на автомобила е имал възможност да предотврати преминаването през дупката при своевременно задействане на спирачната уредба. Следва да се подчертае, че ответникът, в чиято тежест е да докаже възражението си, не е представил доказателства за ограничението в скоростта на пътния участък или за управление на МПС-то в разрез с тях. За да се направи преценка дали шофьорът на МПС се е движел със съобразена скорост следва да се прецени дали е възприел своевременно опасността (от момента, когато това е било възможно) и дали е изпълнил задължението си да намали или спре автомобила. По делото не са събрани доказателства в насока водачът на МПС кога е възприел неравността, кога е могъл да прецени дълбочината и широчината на въпросната дупка от разстоянието, от което я е възприел, което е било в тежест на ответника, направил възражението за съпричиняване. Липсата на данни за поставени табели, с които да се обезопаси и обозначи неравността, което е задължение на Общината като собственик на общинските пътища и улици, обосновават извода, че водачът не е бил предупреден за неравностите по пътя и възприемането им би било или несвоевременно, за да може да бъде предприето действие по намаляване на скоростта, с което да се съобрази с конкретната пътна обстановка на този участък, или въобще водачът няма да може да възприеме опасността на пътя с оглед на невъзможност обективно да прецени неравностите. Съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, релевантен за съпричиняване на вредата е само конкретно установения принос на увредения, без който не би се стигнало до настъпване на вредоносния резултат. В практиката се приема, че съпричиняването има обективен характер и е налице само когато с действието или бездействието си пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване размера на вредоносните последици, т. е. когато приносът за настъпване на увреждането е конкретен. По делото не се установява от страна на водача да е налице нарушение на правилата за движение и би било в нарушение на принципа за справедливост да се приеме, че водачът на автомобила е проявил виновно поведение, като не е съобразил движението си с обстановката и състоянието на пътя, което да намалява деликтната отговорност на ответника за повредата на автомобила. Такова разбиране би дало възможност на ответника да черпи права от собственото си неправомерно поведение, като не е изпълнил задълженията си да поддържа пътя в състояние за безопасно управление на МПС.

При този изход от спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищцовата страна се дължат разноски. В полза на ищеца следва да бъдат присъдени претендираните от него разноски в размер на 605,63 лева за държавна такса, депозит за експертиза и адвокатско възнаграждение, срещу чийто размер ответната страна изрично е заявила, че не прави възражение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, Код по Булстат, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска” № 33, по предявения иск по чл. 410, ал. 1 от КЗ, вр. чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД да заплати на „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. "Витоша" № 89Б, сумата в размер на 1590,56 лева, представляваща заплатено от ищеца застрахователно обезщетение по застраховка „Каско+“ по щета № 44012132113843, във връзка с реализирано на 15.05.2021 г. в гр. София, по ул. „Челопешко шосе” и в посока на движение към кв. Челопечене, с включени ликвидационни разноски в размер на 15,00 лева, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 19.04.2022 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Столична община, Код по Булстат, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска” № 33, да заплати на „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ” ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. "Витоша" № 89Б, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 605,63 лева, представляваща сторени в първоинстанционното производство разноски за държавна такса, депозит за експертиза и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____